

KRÁTKÉ SPRÁVY O PŘEMĚNĚNÝCH

2

'Pouť za zelenou mlhou'

Miroslav Hokeš

Miroslav Hokeš

KRONIKY SPOUTANÝCH 2

Pouť za zelenou
mlhou

SKLAUVEA

Snad nikdy necítil Leal tak intenzivní příliv inspirace jako při tělesných stycích s Eyou.

Nebyla za tím ani tak náklonnost, která ho s ní spojovala už od dětských let a která mu dny styku usnadňovala – nebo, přesněji řečeno, nebyla za tím pouze jejich láska. Zásadní roli hrála i poloha jejich tělesného splývání.

Sám už ani netušil, kolikrát za všechna ta léta děkoval Pánu Klenby, že rozplozovací akty probíhají právě vleže, v těch krátkých chvilkách, kdy se rozostřuje ponětí o tom, co je Nahoře a co Dole. Kdy má člověk Klenbu i Inferno po boku, kdy jsou si dobro a zlo rovny, žádného z nich není třeba se bát a žádné uctívat. A kdy ani ty nejpevnější pravdy najednou nejsou tak docela pevné.

Díky Eye měl tyhle okamžiky naplněné radostí. A touhou tvořit.

„Copak, už si zase poletuješ v hlubinách?“ Eya se oblékla tak rychle, až ho to samotného zarazilo. Když na ni konečně pohlédl, už si uvazovala ke kotníkům řemeny svého měchu.

Leal neměl chuť vstávat, aspoň ne hned. Zůstal ležet zády přitisknutý ke Klenbě, ruce i nohy rozhozené do stran, oči zabodnuté do kamenného masivu pod sebou. „Nenapadlo tě někdy,“ vypravil ze sebe konečně, „jaké by to bylo, kdybysme... kdybysme...“

Podezíravě se na něj zamračila. „Kdybysme co?“

„Kdybysme tohle mohli dělat každý den, ne jenom jednou za měsíc. A kdyby nás to doopravdy bavilo. Po celou tu dobu...“

Na okamžik se zatvářila, jako by jí dal ránu přímo mezi oči. „Kam na ty nápady chodíš, prosím tě? Kdo by něco takového vydržel? Stejně bys to nechtěl kvůli mně, jak tě znám, ale jen kvůli tomu svému čmárání.“

„Co se ti na mém... čmárání nezdá? Měl jsem dojem, že do obrazárny chodíš celkem ráda.“

„A i kdyby... Ráda se na obrazy dívám, to je celé. Nic víc.“ Už byla ustrojená i do posledních pásků a ok, vznášela se na měchu až v zadním koutě jeskyně, dlouhé hnědé vlasy jí v pramenech vzlínaly vzhůru a zlehka se pod Klenbou vlnily jako plamen voskové svíce. Anebo malá soukromá hranice, na níž měl být on sám za pár okamžiků upálen.

„Nic víc? Myslel jsem, že sis mě vybrala právě proto, že...“

„Ale to víš, že tě mám ráda, Leale. A usnadňuje mi to říji, neumím si představit, že bych do toho šla s někým jiným. Jenže vyžívat se v ní tak jako ty... Já vím, umělci jsou trochu potrhlí, ale nezdá se ti, že to občas přeháníš? Nakonec, co z té perverze vůbec máš? Do obrazárny ti ještě nevzali jediný kus a ty veršiky, co v jednom kuse škrábeš po stěnách, si čteme jenom my dva.“

Kdepak, ona ví, jak tnout do živého, když chce... „Obrazárna je pro hlupáky, Eyo,“ vypravil ze sebe s pohledem upřeným do kouta, sám netušil, jestli se vůbec ještě snaží přesvědčit ji anebo už jen sebe samotného. „Tam žádní umělci nejsou.“

„Říká člověk, který jim závidí talent...“

„Talent...“ Leal se ušklíbl. „Co to vlastně je? Můžeš změřit, jak jsme vysocí, kolik vážíme, jakou máme sílu, ale čím změříš talent? Ničím. A nikdo vlastně ani neví, jestli vůbec existuje. Je až příliš snadné obléct tohle slůvko do kazajky, jaká se právě nejlíp hodí...“

„Talent má ten, o koho se kmen zajímá. Nebo i návštěvníci z jiných kmenů – víš, že za rytinami mistra Salvena se pořádají dvoutýdenní výpravy? Lidi z Jižních skal stráví dva týdny zavření ve vozech, uštvou tucty Bezectných, jen aby je mohli spatřit.“

„Nikdo se nestane mistrem jenom tím, že mu Rada starších dá nějaký titul, Eyo. A udělá okolo něj humbuk.“

„Rada nikoho nenutí, aby obdivoval...“

„Myslíš, že nenutí?“ Leal uvázal poslední řemen měchu a postavil se. Zase ve správné poloze, s nohama dole a hlavou vztyčenou ke Klenbě. Poloha zdravého, vyrovnaného, spořádaně žijícího člověka – to poslední, co si právě nyní přál. „Nenařizuje nám milujte tadytoho a támhletoho si nevšímejte, to by dlouho Radou nezůstala. Ale ví, jak působit na naše duše, ví, jak zařídit, abysme sami chtěli žít podle jejích přání. A pokud jde o umělce, o skutečné umělce: myslíš, že je Rada potřebuje?“

Eya pokrčila rameny. „Proč by neměla? Lidi je potřebují...“

Zavrtěl hlavou. „Lidi je potřebují, Eyo, ale nechť jí je. Co chtějí, jsou umělečtí nádeníci, kteří budou hladit jejich nejnižší pudy a vychvalovat jejich hloupost. To jsou ti, za kterými jezdí přes Planiny. A Rada zase potřebuje vychovat kmen k prostému duchu, jen tak přijme bez odporu každý její rozmar. A žoldáci, jako je Salven, co půjdou za pár ohlodaných kostí a trošku toho plácání po rameni

sloužit třeba Infernu, jsou na to jako dělaní. Jestlipak vůbec někdy strávili aspoň hodinu v kuse otočení?“

„K čemu by jim byly takové nesmysly?“

„Vždyť už jsem to říkal, Eyo. K tomu, aby viděli aspoň o kousek dál než k bráně našich jeskyní. Aby poznali, co znamená umění, hrome, a naučili se opravdu si ho vážit!“

„Jsi blázen,“ konstatovala suše Eya, otočila se k chodbě, levou rukou nahmatala první z rukojetí na dřevěném lešení u stěny a začala se zvolna, tyčku po tyčce, sunout ven z jejich společné ložnice. „Jednou skončíš jako Bezectný... A teď pojď, na plantážích nás už určitě čekají. Dokud z tebe není druhý Salven, musíme se živit jinak.“

Pokrčil rameny a bez dalších námitek začal ručkovat za svou přítelkyní. Dobrá, dnes ještě plantáž, dnes a nejspíš i zítra a pozítří. Hrabat se v hlíně nad hlavou, zabíjet brouky a slimáky, děkovat Pánu za všechny pochutiny, které nám z Klenby rostou... Ale jednoho krásného dne bude všechno jinak. Úplně jinak, to si piš.

V tu chvíli ještě netušil, jak brzy na jeho slova dojde. A už vůbec si nedokázal představit, jak zvláštní cesta to bude ani kam všude ho zavede...

X

„No, tak tohle je teda pecka!“ Tarun dokončil mentální sken světa, do něhož před malou chvílí vstoupili, krajiny kolem a především blízkých domorodých skupin, a otevřel oči. Na Noemi neudělal jeho výkřik nejmenší dojem a nejspíš by zůstala stejně netečná i kdyby

nenabírala síly vyčerpané otevřením portálu, no a co se týče Oscara... Kdepak, doktůrek se nikdy nezmění. Tělo nechal spálené na prach někde mezi saharskými dunami na Zemi a s ním i všechno, co by mu mohlo zprostředkovat utrpení a bolest, ale stejně se nepřestal tvářit, jako by ho v příštím okamžiku měli natáhnout na skřípec.

„Už jsem viděl ledacos, pokud jde o Pouta, ale tady se kamarádi našeho Cliva fakt vytáhli,“ pokračoval, když se ani od jediného z nich nedočkal kloudné reakce. „Teď už je mi jasné, proč tu nemají žádné osady, žádné domy, pole a vlastně ani pořádné cesty. Zůstávají v jeskyních jako pralidi a hádám, že z nich na věky věků nevylezou, ať už se jim mozkovny vyvinou jakkoli.“

„Pralidé nikdy v jeskyních nežili,“ odfoukla znuděně Noemi. „Na něco takového je tam příliš mnoho vlhkosti, plísni, chorob a...“

„No tak nežili, nechytej mě za slovíčka,“ ulevil si. „Každopádně kdyby měli pozemští kromaňonci Pouto z téhle planety, nevystřčili by z jeskyní ani špičku nosu, radši by zplesnivěli jako ementál.“

„A cos tu tedy objevil za Pouto?“ Nebyl si jistý, jestli v Oscarově hlase zaslechl stopu opravdového zájmu nebo jen obyčejnou zdvořilost, v téhle chvíli na tom však už nezáleželo.

Usmál se. „Jedno mají všechna Pouta společné: obrátí celé planetě, celé rase život vzhůru nohama. To už víme, žejo, doktore? Ovšem hádám, že nikde jinde v galaxii to neplatí tak doslova jako tady...“

Oscar zamrkal právě tak překvapeně, jak se dalo očekávat. „Počkej, nechceš snad říct, že...“

„Víš co, kamaráde? Předvedu názorně – i na tobě, dovolíš?“ Není nad poutačské vymoženosti. Už když jsem tu svoji starou odrbanou

pozemskou kocábku vyměnil na Klexu za jejich loď, cítil jsem se jako malý kluk o Vánocích. Místo pák, tlačítek a monitorů dokonale mentální propojení s něčím, co bylo víc živou bytostí než lodí, pilotáž připomínala spíš tanec nebo pohybovou relaxaci... Co teprve teď, když jsou minulostí i naše neohrabaná lidská těla, nahrazená materií s tolika možnostmi...?

Jedno jediné lusknutí prsty, spíš pro efekt než z nutnosti – a všechno bylo najednou docela jinak. Z krajiny kolem se rázem stala obloha nad hlavou, vystrkující směrem dolů netečné korpusy stromů, podobné nyní spíš kořenům než kmenům a větvím. A dole, pod jejich nohama...

Oscar, který prošel stejnou změnou jako on sám, zaječel hrůzou při pohledu do té bezedné propasti, vyplněné jen chuchvalci mraků – bodejť by ne, tohle by v prvním momentě odrovnalo i otrlejší náтуры, než je on. Teprve pak si povšiml, že jeho nohy nevisí v prázdnotě, ale jsou připoutány soustavou kožených řemenů k podivné nadouvající se měchuřině. Třebaže byla větší než Oscar, temeno hlavy mu nemilosrdně poklepávalo o travnatou zem. „Co to má být?“

„Jestli myslíš to, na čem stojíš, nebo z čeho spíš visíš, tak to je orgán jednoho místního močálového tvora a v něm bahenní plyn. Není to žádná montgolfiéra, ale tady nejde o létání, jen o to, aby tě udržela ve správné poloze. No a pokud jde o to, co máš nad hlavičkou,“ Tarun se jemně odrazil od travnaté pláně a láskyplně ji pohladil, „tak rovnou zapomeň, že je to nějaký povrch a nějaká planeta. Teď je to Klenba, co ti dává život a vytahuje tě ze spárů Inferna tam dole. Už je ti to jasné?“

„Panebože...“ Oscarovi vyteklo z úst několik kapiček slin – a neomylně zamířily po tváři směrem, jenž nyní představoval cestu vzhůru. „Tohle je šílené!“

„Hádám, že domorodci mají na šílenství trochu jiný pohled. Stát nohama na zemi – anebo, podle jejich vnímání, trčet hlavou dolů s chodidly na Klenbě, dívat se do nekonečna pod sebou, modlit se, aby božstva, co ovládají tu pevnou věc nahoře, byla dost mocná a dost milosrdná... *Takhle* se u nich rodí šílenství. Teď už je ti asi jasné, proč mají tak rádi jeskyně a vůbec místa s pevným stropem – nebo podlahou? Co myslíš?“

„Nemyslím vůbec nic. Aspoň ne teď...“ Kdyby genetik dostatečně ovládl svou novou tělesnou schránku, docela jistě by se roztrásl a zbledl hrůzou – a Tarun ani na okamžik nepochyboval, že se to i tak brzy naučí. „Rozhodně bych se ale na tuhle planetu nechtěl vydat, když jsem byl ještě normální člověk a dokázal zvracet...“

„To snad ani já ne... A co ty?“ otočil se Převařenec k Noemi, která se pomalu začala zdvíhat ze země a s tím, kde je teď nahoře a kde dole, si zjevně hlavu nelámala. „Neláká tě taky vyzkoušet nový úhel pohledu?“

„Já si vystačím s holoprojekcí,“ odsekla Lambda. „Anebo přesvědčím ty opice tady, že jsem bohyně a můžu si chodit, jak chci.“

„Moje drahá, pro tebe je objevitelských cest škoda,“ zavrtěl Tarun hlavou dřív, než se mu mohla znovu otřít o Klenbu. „Nejde přece jen o to, vyrovnat se s místními. I já si s nimi poradím, kdyby se jim na nás něco nezdálo. Jenže tady můžeš ochutnat úplně novou životní filozofii, jakou nepotkáš nikde jinde v celé...“

„Nemám na vaše šaškování čas!“ skočila mu do řeči, tentokrát už opravdu nazloběně. „Cliva něco trápí...“

„On už s tebou dneska mluvil?“

„Asi před hodinou, ještě jste spali jako nemluvnata...“

„Počkat, to mě taky zajímá. Má nějaké zlé zprávy?“

„Zatím nic určitého neříkal. Snažil se mě uklidnit, ale co bych to byla za Lambdu, kdybych mu skočila na nějaké chlácholení? Něco se na nás valí, to mi nevymluví ani on. Raději bych se připravila na to, že bezstarostná dovolená brzy skončí.“

„Slyšíš růst travu. Nebo on. No, dělej, jak chceš.“ Tarun pokrčil rameny a znovu se zapřel oběma rukama o povrch louky, dobrá nálada mu ovšem vyvanula z mysli jako mávnutím proutku.

Pokud jde o travu, někdy je dobré brát ji vážně – protože právě v té nejkrásnější se nakonec ukrývá had...

X

Klec měla v průměru okolo šesti, sedmi lidských délek, na výšku ne víc než dvě a spletená byla z jemných stonků jezerních křovin. Tu a tam bylo pletivo potřhané nebo chybělo úplně, s vyspravováním se však nikdy nikdo nenamáhal. Právě naopak, každé narušení, každá trhlinka jen zvyšovaly účinek toho, k čemu byla klec stvořena – dost možná se mladí členové kmene či snad Bezectní vypravovali za noci ven, aby ji přímo poškozovali. Pokud v kmenové radě seděli dostatečně vychytralí mizerové, nemuseli je zřejmě ani nutit, stačilo

prostě nabídnout nenápadně vyděděncům šanci vybít si vztek, aniž by tušili, že svým tyranům vlastně prokazují službu.

Zajatec, jehož dnes přivedli, nebyl na podobném místě zdaleka poprvé. Každý kmen, který ho kdy unesl, ho na nějaké takové vzal – dokonce i ty poslední, jejichž představitele už jen tiše prosil, ať ho ušetří, že nabídne své služby rád a dobrovolně. Koneckonců, žádná tlupa jeskynních hlupáků nebyla lepší ani horší, proč by mu mělo záležet, které z nich bude sloužit a co po něm která bude chtít? Mladické rebelantství byla hloupost, prázdné gesto, kterému se dnes už jen smál.

Jenže právě proto, že žádný kmen nebyl lepší ani horší, každý z nich se alespoň pár chvil rád díval na jeho utrpení. Rada starších to obvykle nazývá pojistkou věrnosti, příslibem pravdy nebo nějakým podobně pitomým výrazem, ale ve skutečnosti za tím není nic víc než touha vidět jeho vynucenou pokoru. A i řadoví příslušníci tlupy, kteří zpravidla opodál vykukují otvory vyraženými ve skále, si rádi připomenou, jak je příjemné mít zázemí a pevnou půdu pod sebou, jak skvělé je poslouchat, odbýt si svou práci a nedělat potíže.

Jako už několikrát předtím, i tentokrát si umanol, že jim tu radost nedopřeje. Když se tedy pod jeho hlavou odsunulo spodní víko klece, chatrný překryt ze stejně křehkého pletiva jako její stěny, a odhalilo nekonečné azurové hlubiny Inferna, byl připraven. Alespoň natolik, jak jen dokázal. Zavřít oči – ne, to nemohl. Dvojice kmenových potentátů, uvázaných k jediné společné měchuřině, vše bedlivě pozorovala z ústí skalní chodby a pokud by ho při něčem takovém přistihla, některý z pohůnků s dlouhými holemi a zavázanýma očima

by mu to jaksepatří spočítal. Mohl ale pozdvihnout zrak k místu, kde se jeho chodidla stále pevně dotýkala Klenby, a to mu alespoň částečně ulevilo. Dobrotivý Pane, smiluj se nad nešťastníkem, jenž se neprovinil proti Tobě ani proti bližnímu, drž mé nohy ve své láskyplné náruči, nedopusť, abych se propadl do toho studeného modrého smrtícího...

„On šidí!“ prořízl náhle ticho hlas od jednoho z průzorů. „Kouká nahoru na Klenbu!“

„Jak by mohl koukat na Klenbu?“ zavrtěl hlavou jeden z vůdců. „Nemá ani hlavu otočenou nahoru.“

„Šilhá! Má křivější pohled než moje poloslepá tetička, povídám vám, že podvádí!“

„Dobrá. Térone, postarej se o to.“

Jeden z biřiců, kteří dosud jen bez valného nadšení přešlapovali na dosah zbraní od něj, se napřímil, pak zahodil hůl a zajatec se zaradoval v naději, že trest snad nebude tak tvrdý – to, co se však stalo v následujícím okamžiku, bylo děsivější než tucet ran tím nejtvrdším kusem dřeva, jaký mohla Sklauvea zrodit.

Paže silnější a pevnější než kmeny mladých stromků ho popadly pod koleny, bez nejmenší námahy odtrhly jeho drobné vyhublé tělo od Klenby a vrhly jej dolů, vstříc Infernu. Ocítl se ve vzdálenosti dvou lidských délek, pak si jej Klenba vyzdvihla zpátky vzhůru, ta nepatrná chvilíčka se však měla navždy zapsat k nejděsivějším zážitkům jeho života – zvláště když nebyla toho dne poslední. Silák nečekal, až dozní jeho panický řev, a už se po něm natahoval znovu, aby ho poslal na ještě delší cestu vzdušnou prázdnotou. I tentokrát se vrátil ke Klenbě

stejně spolehlivě jako napoprvé a stejně tak i napotřetí a napočtvrté, ovšem jeho žaludek i svěrače to vzdaly téměř stejně rychle a neodvratně jako ústa.

Když ho konečně nechali na pokoji a on zůstal ležet, přitisknutý k té spásné pevné hmotě nad sebou, ozval se od skal nadšený křik a pískot a on, hlupák, si dovilil uvěřit, že to jen prostý lid škodolibě oceňuje právě proběhlé mučení – pak ovšem světlo tam dole zakryl stín, kdosi mu neurvale srazil zápěstí k sobě, ovázal je lanem a najednou byla Klenba pryč, ne na vteřinku, ne na dobu jednoho panického nádechu, ale nadobro...

Sám nechápal, kde ještě sebral odvalu stočit zrak do modravého pekla, ale když tak učinil, spatřil dřevěné rameno jeřábu – dost silného, aby jej dokázal stáhnout od Klenby dolů, ne však dost mohutného, aby jeho zrakům skryl alespoň část Inferna. Zavěšený na rozhoupaném provazu, zbavený posledních jistot své rozkolísané existence, nenalezl už ani sílu k nářku a sténání, jen tiše, bezhlesně chroptěl. Aspoň téhle radosti vás zbavím, tohohle odporného potěšení se nedočkáte, i když, žel Pánu, nikoli proto, že bych já sám byl tak silný. Spíš právě naopak...

Nevěděl, jak dlouho ho tam takhle nechali. Trochu přišel k sobě, když ho táhli po udupané hlíně zpátky do jeskyní, když se k němu však naklonila podmračená tvář jednoho z mužů kmenové rady, jasné vědomí se mu na pár chvil vrátilo – a s ním i nepatrná porce vzteku a odporu.

„Proč?“ zachrčel. „Proč se zatraceně aspoň jednou někdo nezeptá, jestli nebudu spolupracovat po dobrém? Než mě dovlečou sem...“

Vůdce zavrtěl hlavou, na okamžik se zdálo, jako by se mu v očích mihla i špetka soucitu a porozumění. „Ne,“ odpověděl pak taky šeptem. „To, co po tobě chceme, je víc než tvá normální práce. A po dobrém bys ji pro nás docela jistě nevykonal...“

X

„A pravil Pán Klenby lidskému plemeni: daruji vám pevnou materii, v níž můžete nalézt útočiště, jež zplodí chléb váš i zvěř a daruje vám dřeva i kamene na zrobení nástrojů vašich a zbraní. Lidské plemeno však neopouštěly sklony k hříchu...“

Leal unaveně zívla a zasunul ruce za opasek, aby je nemusel nechat rouhavě viset vzhůru. Kázání v něm valný dojem nezanechávalo a stejně tak ani prostor svatyně samotné. Sloupy a reliéfy, do nichž byly stěny jeskyně přitesány, mu připadaly hloupé, nabubřelé a laciné a ještě hloupější mu přišla podlaha dole pod měchuřinami naslouchajících. Vlastně tam žádná nebyla, svatostánek byl původně otevřenou skalní šachtou, jejíž otvor nahrubo překryli trámy – a nezapomněli v něm ponechat široký čtvercový otvor o hraně čtyř lidských délek a zakrytý jen chatrným mřížovím. Bohoslužba byla naplánována tak, aby přímo v jejím závěru prošel pod oknem Světlonoš. Podobných míst měl kmen ve skalách několik, aby bylo možno působivý efekt zachovat v kteroukoli roční dobu.

„Ano, lidský červ se ukázal příliš hříšným, než aby byl hoden opravdového a úplného vykoupení!“ rozhňoval se dál kněz, vznášející se až u samé Klenby, zatímco jejich měchy byly upoutány

ke kotvám uprostřed výšky sálu a někteří nešťastníci – patrně ti, které neměli kmenoví duchovní příliš v lásce – museli své měchy odložit úplně a zavěsit se až dole na trámy vyčnívající ze stěn. „I pravil Pán Klenby: dobrá, svoluji tedy, abyste si ponechali své pouto ke Zlu alespoň zčásti. Nechť se tedy i Inferno podílí na vašem chlebu vezdejším, neb nejste natolik čistí, abyste mohli jíst pouze čistého pokrmu. I stalo se, jak Pán byl určil, a od té doby posílají temné síly vzhůru ke Klenbě vodu, jíž si žádá chléb lidský, a sám Světloňoš, vládce Inferna, svou nečistou září vyživuje listy stromů i plodin.“

Právě když Leala přemohla únava po práci natolik, že navzdory všem hrozbám začal poklimbávat, prořízl ticho zoufalý výkřik. Jeden z těch chudáků, jimž byly po dobu mše odeprény měchy, se zřejmě taky neudržel v bdělém stavu, uvolněné tělo sklouzlo z trámu, s nímž je nepojilo nic víc než síla paží a nohou, a mladý muž nyní závratnou rychlostí stoupal ke Klenbě. Snad měl ještě několik kratičkových okamžiků možnost kát se a litovat svého provinění, než se střetl s Pánovým dílem a jeho páteř i paže, marně se snažící náraz ztlumit, praskly jako proutky ve vichřici.

„Některé černé duše však k nápravě nepřinutí ani sebetvrdší trest,“ spustil okamžitě kněz, zatímco dvojice urostlých ministrantů táhla mrtvé tělo pryč z chrámu. „Namísto aby pokorně naslouchali slovu Pána a plakali nad svým hříchem, rozhodnou se raději unikat před spásou do snů. Pán Klenby sám rozhodne o osudu bezbožných. Spalte tu stvůru pekel, ať nehyzdí čistotu Pánova domu!“

Ticho, jež se rozhostilo po jeho slovech, nemohla svatyně poznat snad ani o půlnoci, kdy byly její dveře zavřené a nebylo v ní ani

živáčka. Potrestaní se ještě pevněji přimkli ke svým břevnům, vytřeštěnýma očima měřili okolí, jako by čekali, koho dalšího z nich si božstvo dnes vezme, a i poctivě upoutaní posluchači viditelně zbystřili pozornost. Leal vytáhl ruce z kalhot a vděčně shlédl na svou vlastní měchuřinu s pevnými lany a spolehlivými úchyty. Zatraceně, stačilo by tak málo a přijde o ni taky – v lepším případě jen při návštěvě chrámu, v tom horším mu ji Rada přestane doplňovat úplně. Stálo by to opravdu za to? Není čas konečně dospět a začít žít tak, jak se na zralého člena kmene sluší a patří?

Bohoslužba se loudavě dovlekla k závěru, ministranti odvázáli lana a opatrně odtáhli každého přítomného k nejbližší chodbě. „Tvářil ses jak leklá ryba,“ zaslechl za sebou Eyu, když nahmátl první úchyt a začal ručkovat k domovu. „A občas jsi taky pochrupoval, jen se netvař, že ne! Měl by sis dát pozor. Ať to příště nejси ty, kdo...“

„Hrome, Eyo, práce na plantážích není legrace!“ Pokud se Lealovi chtělo spát po celodenní šichtě, teď z něj veškerá únava spadla – a pokud měl jen špetku chuti začít se obávat Rady starších nebo jí dokonce dávat za pravdu, byla veškerá pokora tatam.

„To mi nemusíš říkat, pracuju tam taky.“

„Nojo. Třídíš sazeničky v bedýnkách, otrháváš suché lístky... Já pumpuju u zavlažovadla, orám, kopu a celý den se vznáším nad holým Infernem, protože rostlinky potřebují toho pitomého Světloноše a v jeskyních nerostou... Sakra, jsem možná chlap, mám víc sil, ale nejsem z kamene! Zabíjejí mě a toho kluka dneska, toho zabili taky! Určitě mu zařídili dvojité směny nebo něco takového, aby ho utahali,

někomu se asi nezdál anebo to možná byl umělec a některý z těch tupých nařvaných panáků mu záviděl, že...!“

„Nekřič tak!“ Eya mu zcela bezmyšlenkovitě zakryla ústa dlaní, tak prudce, až se na svém měchu rozkývala a udeřila se hlavou o skalní strop. „Na Radu plivat nebudeš, rozumíš? Kde bys bez ní byl, kde bysme my všichni byli? A ten mrtvý... vždyť jsi ho ani neznal. Musel přijít do kmene nedávno, je v pořádku, že ho zkoušeli. Nepotřebujeme slabé a bezbožné!“

„A ty víš, koho kmen potřebuje a koho ne?“

„Leale...“ Dívka vzdychla a zavrtěla hlavou, jako by sama nevěděla, jak dál. „Leale, hochu, já mám o tebe prostě jen strach. Chápeš, jak by mi bylo, kdybych musela říjit s jinými muži? Už takhle je mi to odporné a kdyby po mně ještě měl měsíc co měsíc lézt někdo, o kom sotva tuším, jak se jmenuje... Prosím tě, vzpamatuj se. Nejsi umělec, na tom není nic zlého, každému nemůže být z Klenby dáno... Ještě chvíli dráždí Radu a kněžstvo a nedají ti další dávku Svatého dechu, přijdeš o měch... Tolik toužíš tahat jako Bezectný někde venku povozy a pobíhat se zavázanýma očima?“

„Víš co?“ Popadl ji za ruku, přesně za tu, již se ho před okamžikem snažila umlčet. „Obrazárna je dvě chodby odtud, jsme tam cobydup. Pojď a ukaž mi, co je tak skvělého na těch mazanicích! Vysvětli mi hezky na místě, co takový Salven dovede a já ne! Jen pojď, hezky se na to podíváme spolu!“

„Dobře, dobře. Ale pusť mě, omlátíš mě o kameny!“ Pustil ji, věděl, že teď už za ním půjde, a dychtivě hmátl oběma dlaněmi po nejbližším přesunovém kolíku. Cítil, jak mu temeno hlavy odírá šterkovitý strop,

podobné malichernosti však byly tím posledním, co ho v téhle chvíli zajímalo.

Když dorazil k vratům malířské a rytinářské oázy, překvapilo ho, jak nezvykle živo před nimi je. Ne, ne zase tolik jako při výstavách některého z Radou požehnaných mistrů, ale i tak mnohem víc, než bývalo po práci a po mši obvyklé. Lidé se houpali sem a tam na svých měchuřinách, přemáhali únavu, rozpačitě se ušklíbali a váhali – jako by tam uvnitř čekalo cosi, nad čím znalci umění ještě nevyřkli ortel, ale co už nyní budilo zvědavost.

„Leale? To je dobře, že jsi tu, tohle tě bude určitě zajímat!“ Ryul. Skoro soused, jeskyňku měl na opačném konci chodby. Zábavný příliš nebyl, ale bral aspoň trochu vážně Lealovy nedoceněné pokusy o malbu, což z něj dělalo dostatečně vítaného společníka pro občasné cesty do kořalny – anebo do obrazárny.

„Co se děje? Neříkej, žes něco namastil a vzali ti to!“

„Ale kdepak, já vám do toho fušovat nechci,“ zasmál se Ryul. „Přijel dneska nový chlapík, odněkud z východu, říká si... hmm, je to taková pitomá přezdívka... jo, říká si Ležící Posel, ale až uvidíš, co ten maluje...!“

„Počkej, počkej, brzdi,“ zarazil ho Leal. Eya je mezitím dohonila a zařadila se vedle nich, zjevně už to celé zaujalo a zarazilo i ji. „Je otevřeno?“

„Ale jo, to víš, že jo. Lidi se bojí dovnitř, toho cizáka ještě nikdo neschválil, tak se nechtějí shodit... Ale ty jsi umělec, ty na to přece kašleš, ne?“

Leal si nebyl úplně jistý, jestli poslední věta měla být projevem upřímného respektu nebo výsměchem, a tak raději jen mlčky přikývl a přitáhl se ke klice vchodu.

Vrata za sebou ani nezavřel, tolik už dychtil shlédnout nové exponáty – co ho však uvnitř přivítalo jako první, byl úzký, podlouhlý vozík s loukoťovými koly, stojící jen půl lidské délky za stěnou. Když do něj vrazil obličejem, Leal zasykl a promnul si nos, bolest i roztrpčení ovšem zmizely, jakmile na kárku pohlédl podruhé a pozorněji.

„Vy budete Ležící Posel, že?“ ušklíbl se. „Zdá se, že vaše přezdívka nevznikla jako líbivý básnický obrat...“

„To tedy věru ne.“ Muž o něco starší než Leal se na hrubých slaměných polštářích ani nepohnul. „Nevydržím na měchu, zranil jsem se při pádu... Ruce mi naštěstí slouží dál, nepřenesl bych přes srdce, kdybych nemohl tvořit.“

„Možná byste si měl něco měkkého dát na tu vaši věc i zvenčí. Jestli často postáváte za dveřmi a uprostřed cest...“

„Ne, mladíku. Zkrátka jsem neočekával, že se tu někdo ukáže. Váš kmen mě nezná a ještě mu neřekli, jestli se mám líbit nebo ne...“ Posel se zasmál, podezřele jasně na někoho, kdo trpí tak těžkým zmrzačením. „Snad ti jako omluva postačí mé práce. Jen pohled’ – líbí se ti?“

Konečně se Leal dostal k tomu, aby se rozhlédl po stěnách – a na okamžik málem zapomněl dýchat.

„Vy... vy malujete nohama vzhůru?“ Jako omámený hleděl na řadu obrazů, na nichž se Klenba nacházela až úplně dole, Inferno se

Světloňošem a oblaky na ni shlíželo zhůry a mezi tím vším rostly odspoda nahoru stromy, keře a traviny podobné těm, o jaké se denně starají na plantážích... Ovšem, i jiní umělci se občas pokoušeli o podobné úlety, jenže tohle nebyly rychlé skici ani nedbalé cákance barev, tyhle kusy byly vyvedené natolik realisticky, až se Lealovi na okamžik zatmělo v hlavě a žaludek se povážlivě zahoupal. Krása - úchvatná, ohromující... a nebezpečná.

„Co bys řekl?“

Leal pokrčil rameny. „Já bych řekl, že jste prostě domalované kusy otočil. Jiné vysvětlení mě nenapadá, jenže takový laciný podvod vám Rada nezbaští. Zavřou vás k vynálezům do Válců a nechají vás malovat v obrácené poloze, přímo před jejich očima, pod jejich dozorem. Prozradíte se, malířský cech vás dá vypráskat i s tím vaším povozem a prostáčci si vaši ostudu náramně užijí...“

Posel se pousmál. „A ty si myslíš, že bych byl tak hloupý?“

„Po pravdě řečeno... nesedí mi to k vám. Proto se divím.“

„Chlapče, už rok jsem se z toho... povozu nezdvihl. Nohy mám nadranc, přivaž mě k měchuřině a za chvílku to bude bolet, jako bys mi přes ně valil centový balvan. A navíc se ani pořádně neohnu, abych se přivázel, nestojí to za to utrpení, raději zůstávám takhle. A když pořád jen ležíš... nu, za chvíli začneš zapomínat, co je nahoře a co dole... Copak vynálezci nepracují ve stejné poloze?“

„Jistě,“ přikývl Leal. „Jenže kolik času zabere namalovat tohle všechno?“ rozhodil pažemi, aby zahrnul celou dosud liduprázdnou galerii. „Po chvíličkách, kousek po kousku, s přestávkami na odpočinek, abyste nezešílel...“

„Jsem trpělivý muž, mládenče. A nic jiného, čím bych mohl naplnit život, už vlastně nemám... Jestli mě vaši kmenoví vůdci zítra vystrčí ven, hlavou do prázdnoty, a dají mi do ruky štětec, nezklamu je.“

„O tom nepochybuju.“ Leal se ohlédl ke vratům; Eya ho nakonec do obrazárny nenásledovala, snad i ji přemohl strach o vlastní reputaci a raději se venku zapovídala s přáteli anebo prostě pokračovala domů. No nic, co ještě v téhle chvíli záleží na nějakých malicherných sporech? Mávl rukou a zaručoval do úzkého výklenku v zadním koutě, kde se za ohybem pravděpodobně skrývalo ještě několik dalších Poslových prací.

To, co jej čekalo zde, mu vyrazilo dech – pokud to vůbec bylo možné – ještě víc než všechno, co spatřil v hlavním sále. Nejenže i zde čekala přetočená panoramata, to, co ukazovala, by bylo přinejmenším nezvyklé i kdyby obrazy měly polohu správnou.

Opět zde byla Klenba rozkládající se na místě infenálních hlubin, tentokrát se z ní však spolu s několika stromy zdvíhalo skalisko, jaké Leal nikdy nespatriil dokonce ani na malbách z nejvzdálenějších končin známých jeho kmeni. Třebaže muselo mít na výšku celé desítky lidských délek, bylo přitesané do tvaru válce, hladkého a zcela pravidelného, jako by šlo jen o drobný reliéf někde v modlitebně. A pak, ta jeho barva – celé je pokrývala jedovatá zeleň, ovšem v nepravidelných skvrnách několika různých odstínů. Jako by je halil zelený dým – anebo jako by sloužilo k otírání štětců malíři tvořícímu v jedné jediné barvě. Stromy na obraze se lehce odkláněly, jako by i je mrazilo z toho prapodivného zjevu.

„Tak co, hochu? Spokojený?“ Ležící Posel se mu zjevil za zády jako duch, kola jeho vozíku ani nezaskřípěla, když se blížil. Leal se užuž nadechoval, aby se zeptal na obraz před sebou, zmrzačený muž však pokračoval: „Ty se taky pokoušíš o umění, vid’?“

„Jak jste to poznal?“

„Poznal, mládenče, poznal, hned jak jsi vešel. Vlastně už podle toho, že jsi vůbec vešel. Nečekáš, až ti někdo dá požehnání, máš svoji hlavu. Nebojíš se, že přijdeš o přátele, možná i proto, že už stejně žádné nemáš. A taky... máš smysl pro humor a pro nadsázku. To se pozná, zvláště mezi takovými lidmi, jako jsou tady...“

„Tak fajn, vyhráváte.“ Leal pokýval hlavou. „Zkousím malovat. A všichni mi říkají, že na to nemám, ať se radši hrabu v hlíně...“

„Myslíš, že by to říkali, kdybys maloval jako já?“

Leal sebou trhl, až se pod ním měch zachvěl. „Vždyť vás ještě ani neschválili!“

„Schválí mě, neměj strach. Vždycky mě schválí. Potřebují dostat pod kontrolu každého, kdo by mohl mít vliv na lid, nemůžou potřebovat, abych pracoval pokoutně nebo dokonce tajně. Pak tě to můžu naučit...“

Leal se zasmál. „Budu muset taky ležet rok na pojízdném prkýnku?“

„Ani ne. Možná to jde i bez toho. Ber to tak, že mám prostě rád lidi, co mají pro něco hezkého zápal. Ale taky...“ Posel se nepatrně naklonil na loktech dolů od Klenby, rozhlédl se, jako by očekával nezvané hosty, a ztišil hlas: „Ale taky potřebuju, abys mi s něčím

maličko pomohl. Já tu totiž nejsem jen kvůli výstavě obrazů. Mám ještě další důvod a ten je ještě významnější, aspoň pro mě...”

X

„Takže si to shrňme. Podstatnou část rozlohy kraje tvoří masivní skalní útvary z vápence, pískovce a jiných měkkých hornin se spoustou jeskynních systémů – ty se koneckonců vyskytují na ploše místních pevnin v hojnějším množství než na většině jiných planet, co jsme poznali. Což je pro domorodce ohromné štěstí. Když si nedokážete postavit dům a ta prázdnota pod vašima nohama je něco jako pekelný chřtán, kam se můžete každou chvíli propadnout, kdyby vás pánbíček nahoře náhodou přestal držet za flígr – no, tak se pevná půda z obou stran zatraceně hodí.“

„Štěstí?“ Noemi se ušklíbla. „Tohle místo vytvořili Poutači, Převařenče. Určitě vzali v úvahu, co se sem nejlíp hodí za Pouto. Pokud zdejší podmínky přímo sami neupravili.“

„O to se hádat nemůžu.“ Tarun pokrčil rameny. „Každopádně to vymysleli dokonale. To, co vyplňuje prostor mezi horami, jsou většinou bažinaté planiny s plynovými ložisky a velmi svéráznou faunou. Většina místních zvířat má někde po těle kožní vaky se zásobou plynu, kvůli nadlehčování v bahnité půdě. Domorodci je loví nejen pro maso, ale i kvůli jejich měchům, to už je vám asi jasné, ne? Někde je zkoušejí i chovat a najde se dokonce pár bláznů, co se na nich pokoušejí jezdit, ale to už chce sakra odvahu. Zkoušeli jste se někdy přivazovat koni hlavou dolů pod břicho?“

„Takové lahůdky si klidně ušetřím,“ odsekla Noemi. „A ty svoje přednášky bys taky mohl zkrátit. Co kdyby se mi ohlásil Clive?“

„Clive se teď může ohlásit komukoli z nás. A nemyslím, že by se styděl, kdyby to potřeboval.“ Tarun se lišácky pousmál. „Že ty mi spíš tak trochu závidíš, co?“

„A i kdyby... Celá Země vám geneticky vylepšeným záviděla, copak vás právě kvůli tomu nevyštvali? A ty, kteří vás vyštvali, jejich společnost, zase ovládáme my Lambdy – takže kdopak ví, čím závist vás vlastně doopravdy zničila...?“ Noemi se zarazila, možná se jí zdálo, že řekla víc, než měla a než si sama přála. „Každopádně nechápu, proč převaženecké dary pořád zůstávají jen tobě. Naše stará těla jsou spálená na prach i se všemi genetickými informacemi, tak proč nemůžeme všichni tři...?“

„Protože jsme možná trochu víc než pytle uhlovodanů – nedochází ti to ani teď, když jsou všechny naše buňky a všechny naše geny pryč, a my jsme tu dál?“ Tarunův úsměv se změnil ve zcela nepokryté a ničím netlumené veselí. „A to, co je nám dáno, možná nezáleží jen na genech. Snad v první fázi, když získáš vlohy, které si leckdy ani nezasloužíš nebo o ně nestojíš, ale dál... Dál už to závisí jen na tom, jak ten dar propojíš s vlastní duší. Jak se k němu postavíš, jak ho přijmeš ve své nejhlubší podstatě.“

„Tím spíš bych teď měla umět víc než ty,“ namítla Lambda. „Zvládla jsem leccos z toho, co ty, prováděla jsem to pracněji a ne tak účinně, ale to jen proto, že mi nepomáhal žádný prašivý talent – já se to všechno naučila sama od lidí, kteří se to taky naučili sami, protože my jsme si *přáli* to umět. Tebe prostě upravili genetici jako tady náš

přítel doktor Benelli, předělali tě v laboratořích už jako kojence a ty sám jsi nikdy ani neoceníl, co máš! Tak kdo z nás si víc zaslouží mít vliv na lidi?“

„Vliv na lidi, to je ono! Já ubližuju, jen když musím, a že jsem musel tak často, je mnohem víc vinou vás, obyčejných lidí, než mou. Ty by sis jatka užívala, jako virtuální hráč, co žene pixelové figurky na smrt. Jestli se náhodou pletu v odhadech a celé to záležitosti opravdu jen na Clivovi, pak nejspíš dobře věděl, proč z tebe Převařence neudělal. Zase jsi z nás jediná, kdo umí otvírat portály, tak buď ráda... Ostatně, co je vlastně s Clivem? Řekl ti už, co se děje?“

Noemi zavrtěla hlavou. „Od toho ranního pozdravu se ještě neozval. Začínám mít trochu strach, tohle se mu nepodobá.“

Oscar mlčky poslouchal rozepře těch dvou, pozoroval neobydlenou pustinu, v níž se lužní lesy okolo drobných potůčků střídaly s páchnoucími mokřady, do jakých by nikdy nevstoupil ani špičkou boty, a hlavou se mu honily myšlenky stejně bezútěšné jako kraj kolem. Co já mám s vámi vlastně ještě společného? Vy oba jste lidské extrémy, nikdy jste nepoznali příchut' docela obyčejného života pendlujícího mezi prací, rodinou a zálibami. Neměli jste nikoho a nic, na kom a na čem by vám doopravdy záleželo, ani nevíte, jaké to je. Jste extrémy s extrémními touhami a v tomhle šíleném postavení, do kterého jsme se dostali a kterému už do smrti – hrome, jsme teď vůbec smrtelní? – kterému už do smrti neunikneme, jste vlastně své sny beze zbytku naplnili. Objevili jsme Poutače, prozatím aspoň jediného, spřátelili se s ním, nemusíme se už plahočit za živobytím, bát se zločinců ani s nimi obchodovat, abychom měli co do úst... Vy dva se

můžete dohadovat o hloupostech, ale jeden i druhý jste v zásadě našli svůj ráj. A já?

Bylo mým skutečným snem odhalit všechna skrytá tajemství Pout – anebo si jen v lukrativním oboru vybudovat zářnou vědeckou kariéru? Byl jsem hrdým průkopníkem na poli poznání – anebo jen slabochem, co nechtěl nic víc než si vytvořit bezpečné, hmotně i citově zajištěné hnízdo v lidském stádu? Vidíte, ani tohle vlastně nevím. Jediné, co vím naprosto jistě, je, že teď, po naší proměně, už vám k ničemu nejsem.

Tarun už nepotřebuje genetika, aby mu připravoval vzorky Pout na prodej grázlům po celé známé části galaxie, Noemi se nemusí dál pít po každé nové informaci vedoucí ke stopám Poutačů. Má práce se stala zbytečnou, žena mého života mě nenávidí a přidala se na stranu našich nepřátel a něco dalšího, na čem by mi kdy záleželo, něco hlubšího – měl jsem kdy vůbec něco takového? Teď jsem v lidském smyslu nadčlověk – ale ve skutečnosti vlastně jen prázdná, neužitečná schránka...

„Někdo se blíží!“ Tarun přetrhl síť jeho nepříjemných úvah právě v okamžiku, kdy mu začínala přerůstat přes hlavu. „Támhle!“ mávl rukou vlevo, ke křovinám, za nimiž mohli vytesat cestu či snad jen trochu širší pás zpevněné země mezi mokřady.

Vyrazil za Převařencem, dychtivě, nadšeně, šťastný, že může aspoň na chvíli stočit pozornost někam, kde jsou si oba rovni. Noemi jejich nadšení z průzkumu nové rasy zjevně příliš nesdílela – jen zastavila, opřela se o strom s úzkým kmenem a dlouhými listy připomínajícími zelené ozdobné fábory, a čekala, až si nové zábavy dostatečně užijí.

Tarun ho neomylně zavedl na místo, odkud měli z keřů dobrý výhled, a přitom se sami mohli skrýt, a bez meškání vyhlédl ven. Přítelův překvapený výraz Oscara nestihl varovat dostatečně včas.

Po cestě kráčel muž v nahrubo šitém koženém oděvu, jaký tu podle všeho nosila většina prostých lidí. Ano, kráčel – neručkoval zavěšený hlavou dolů na měchu s bahenním plynem ani neseděl v krytém voze z hrubých prken taženém zvířaty nebo v horším případě skupinkou společenských vyvrženců se zavázanýma očima řízených povely kočího uvnitř. Kráčel, pohvizdoval si jakousi veselou melodií a nezdálo se, že by mu pohyb v tak nezvyklé poloze působil jakékoli potíže či trauma.

„Sakra,“ ulevil si Oscar. „Pozemšťan?“ Světle zelenožlutá barva pleti ukazovala na domorodce, co to ale znamenalo? Kolikrát si oni sami měnili zbarvení kožního pigmentu, aby na nově navštíveném světě zapadli mezi místní?

Tarun zavrtěl hlavou. „Ne, je určitě odtud. Jenže...“ Odmlčel se a oči se mu nepatrně rozšířily zděšením z toho, co se chystal vyslovit. „Jenže, to mě podrž – nemá Pouto!“

„Takže asi přece jenom Poz–“ Oscar se hryzl do rtu. Kruci. Pořád jsem si ještě nezvykl na to, co jsme se o Zemi dozvěděli...

„**Žádné** Pouto. Ani oslabené, potlačené, utlumené, žádné drogy, meditace, šamanská kouzla... Prostě ho vůbec nemá.“

„To se občas může stát, ne? Někteří výjimeční jedinci...“

„Doktore, i ti nejvýjimečnější ho mají alespoň v latentní formě. Je možné, že o něm nevědí, je možné, že se u nich nikdy neprojeví, ale mají ho. Tadyten ne.“

Oscar zamrkal. „Ty mě děšíš...“

„Jo, a tentokrát se ti nebudu smát, že jsi posera. Sám začínám mít strach, že tu něco smrdí... Hele, víš co? Trošku ho zpracuju, aby byl vsřícnější, a jdem si s ním promluvit. Aspoň si před ním nemusíme hrát na netopýry.“ Tarun nečekal na jeho reakci, zavřel oči a nasměroval se tváří k přichozímu, který už mezitím mýjel jejich skrýš, aniž by ho na ní cokoli upoutalo.

Podivný domorodec na okamžik zastavil, chvíli zadumaně hleděl do trávy, jako by nechápal, co se s ním děje – naštěstí jeho pohled mířil úplně jiným směrem – pak jen mávl rukou a pokračoval v chůzi. To byla chvíle, kdy Převařenec pokynul Oscarovi a vylezl z křovin.

Neznámý se otočil tak náhle a tak mechanicky, až Oscarovi zatrnulo; skoro jako by o nich celou dobu věděl a jen si pohrával s jejich opatrností. „Klot’Hsan budiž pochválen,“ pronesl pak, zjevně na pozdrav, a pozdvihl pravici v přátelském gestu.

„Až na věky,“ vyhrkl Oscar mimoděk a hned si uvědomil, že tuhle odpověď zaslechl v jakémsi archivním filmu. V pozemském archivním filmu, ještě doma. Ale ne...

„Na věky? No, proč ne, třeba na věky!“ Cizincův smích se přehnal zasmušilou krajinou, naštěstí rychle odezněl. „Vypadáš nějak povadle, příteli. Je to divný, hýbat se takhle, co? Neměli byste si hned dávat takhle dlouhý trasy, radši se už vraťte.“

„To bysme rádi,“ přikývl Tarun. „Jenže jsme, ehm... tak trochu zabloudili.“

Kdyby mu byli rovnou oznámili, že přišli z jiného světa, nemohl by se muž zatvářit překvapeněji. „No a co mlha? Vy neumíte s mlhou? Vy budete asi zatraceně noví, co?“

Tarun jen přisvědčil, raději bez dalších komentářů.

„Tak jděte, kudy jsem přišel já. Pořád po cestě, hlavně nikde neuhýbejte! Hmm, a když jsme u toho, mně už to dneska taky bude stačit. Vezmu vás s sebou, jestli chcete.“

V tu chvíli musel mít Oscar v obličeji výmluvnější výraz než odsouzenec pod šibenicí – když na něj Tarun pohlédl, na jeho mínění se ani neptal. „Ne, díky. Vrátime se po svých. Potřebujeme trochu cviku...“

„Tak si ale pospěšte a nepřehánějte to. Tady kamarád má asi vážně dost.“ Domorodec se znovu zasmál a pak...

... pak se jeho tělo zahalilo do čehosi, co snad mohlo připomínat brčálově zelený dým či páru, kdyby to ovšem nezářilo jako pátrací reflektor a nevířilo rychleji, než jak se mohl pohybovat jakýkoli skutečný kouř. Z oblaku se vynořil dlouhý plamen stejné barvy, jako prst se natáhl k obzoru, právě tam, kam měli podle chlapíkovy rady zamířit, na okamžik je oslepil...

Když znovu pohlédli před sebe, byli na cestě sami. O několik vteřin později se do míst, kde předtím záhadný tulák stál, vyškrabala Noemi. Oči měla rozšířené děsem, jen na chvíličku – tentokrát ovšem i Oscar bez mutantských schopností poznal, jak obtížně se vrací ke své okázalé sebekontrolě.

„Pánové, tady vážně končí legrace...“ vydechla nakonec.

„Prosím, smilujte se! Dejte mi ještě jeden den!“ Zarostlý prošedivělý muž uvězněný uvnitř dřevěného válce o průměru dvou lidských délek a stěží o něco delším, prosebně sepal paže, jedinou část těla, jíž mohl svobodně hýbat. Díky tomu, že jej připoutali ke sloupu táhnoucím se od jedné strany obruče ke druhé, nemohl si ani lehnout na Klenbu, aby důstojně vykonal potřebu, a na jeho oděvu to začínalo být prokletě znát. Prozatím alespoň spočíval ve správné poloze, to se ovšem mělo podle všeho brzy změnit.

„Jaký jeden den? Vymlouval ses už třikrát!“ Urostlý čahoun ve zdobném rouchu pověřence Rady starších zodpovědného za vynalézání a zlepšování založil ruce na temeni. Dvojice poskoků po stranách, jen o málo větších než on sám, jeho gesto s neskrývaným potěšením napodobila.

„Riaz je nepoddajná rostlina, pane. Příliš tuhá a mě už prsty neposlouchají jako zamlada...“

„Ty mizero, kdybych se k tobě skrz ten smrad dokázal protlačit, zpřelámal bych ti je, abys měl proč skučet! Severní kmeny mají riazová lana už dávno, dvakrát pevnější než ta naše! Vyzvědači nasazovali krky, aby nám ho aspoň kousek přivezli, a cos dokázal ty? Žrát ti dáváme, pazoury jsme ti nechali volné, abys mohl pracovat – a zatím jsi ho akorát rozmotal na nitky!“

„Pane, já se nikdy nezabýval pletením lan, já...“

„Hubu drž, ptal jsem se na něco?! Vymýšlel jsi na severu kolovraty, nebo ne?“

„Vylepšil jsem nějaké ty převody, řemeny a kola, aby se dřevo ani přadleny nemusely tolik namáhat... Ale to není totéž, pane!“

„Žvásty, nesmysly, výmluvy! Jednou jste vy chytrolíni chytrý, tak si máte poradit se vším! Ale jestli ti to náhodou ještě nepálí dost, tak nepohodlí zbystřuje rozumek, to ví každý, ne? Chlapi!“

Bohatě oděný muž luskl prsty, pomocníci se zapřeli o rámování ovládací klece a chopili se madla kliky. Za vynálezceova srdceryvného nářku, jenž nedokázalo přehlušit ani skřípění namáhaného dřeva v hřídelích a kolech, se válec otočil tak, aby nebohý stařík spočíval nohama vzhůru ke Klenbě. Jeden z pacholků pak ještě vručkoval dovnitř, postavil před něj na Klenbu stolek se zbytky lana, který se při pohybu uvolnil, a honem za sebou zase zajistil mřížové dveře zvenčí.

„Takhle zůstaneš do rána – doufám, že nemíníš ztrácet čas chrápáním a až se vrátím, předvedeš mi výrobu kvalitního lana z riazu. Aspoň takového, jaké jsme ti přinesli, když už ho nedokážeš vylepšit! Jdeme!“ Pověřenec kývl na své společníky a všichni tři vyrazili k vratům v zadním koutě vynálezeckého sálu.

Leal počkal, až dozor zmizí a prostora se znovu ponoří do večerního šera narušovaného jen mžikáním loučí u průdůchů dole. Válce stojící tu v několika řadách za sebou v té parodii na světlo vypadaly jako díry do jiných světů – anebo do záhrobí. Ano, to spíš. Z některých – hlavně z těch, jejichž obyvatelé měli možnost sledovat zblízka svého potrestaného druha – se ozýval pláč a sténání, z jiných jen modlitby, mumlání zaklínadel či zvuky bizarních myšlenkových pochodů pronášených nahlas. Jako by samotné Inferno otevřelo brány

a jeho zatím nespátřená, pochmurně mručící armáda se užuž chystala k útoku na svět smrtelníků.

Vynálezci. Stejně jako umělci trochu blázniví a stejně jako umělci motivovaní k činnosti nepohodlím a zlymi podmínkami. V jedné zásadní věci se však od umělců lišili: obvykle si svůj osud nevolili dobrovolně.

„Jste si jistý, že už se ti křupani nevrátí?“

Ležící Posel – dosud mu neřekl své pravé jméno, pokud vůbec nějaké měl – zavrtěl na svém vozíku hlavou. „Neměli by. I ten nejbrutálnější parchant se v noci rád vyspí, když může. Ponižování těchto chudáků si dost užili přes den, je to nakonec jejich jediná práce.“

„Dobře.“ Leal zavřel dveře do chodby, odkud sem přišli oni a odkud docela jistě nepřiručuje nikdo další. Oč víc kmen oceňoval výdobytky, k nimž mu tihle lidé dopomáhali, o to méně si přál dívat se na děsivé podmínky, v nichž se všechny dary rodí. „Kde by měl být ten váš kamarád?“

„Jak to mám vědět? Nikdy jsem tu nebyl... Musíme ho najít.“

Leal vyděšeně odfoukl. „Podívejte, málem jsem padl, jenom než jsem vás dostrkal sem, okružní jízdu po sále vážně nezvládnul!“

„Jen žádný strach, nebudeš muset.“ Posel se zasmál – a najednou stál mimo vozík. Nohama vzhůru, s chodidly na Klenbě, poskakoval, křepčil, mával rukama pod hlavou...

A stále se smál.

„Vy... Vy jste...“ Leal nenacházel slov pro to, co se před ním odehrávalo, a po pravdě ani netušil, jestli je vůbec nacházet chce.

Útroby se mu bouřily už při pouhém pohledu na ten absurdní výjev. Jistě, mockrát se díval na Bezectné i na vynálezce trpící ve svých otočných celách a nějaký ten čas už strávil vzhůru nohama i sám kvůli inspiraci – jenže to vždy představovalo nevýslovné utrpení překonatelné jen díky naprosté nehybnosti, oči mohl otvírat jen po chvilkách a opatrně... Asi jako při té nejhorší kocovině, jakou kdy zažil o volných dnech po laciné pálenice. Už jen představa, že by v takové poloze měl skákat, tleskat, tančit a smát se, způsobila, že málem vyvrátil dnešní chudou večeři na Klenbu nad sebou.

„Jo, trochu jsem si vymýšlel. Žádné zranění, žádné ochrnutí.“ Ležící Posel – jak hloupě teď to jméno znělo! – pravděpodobně vycítil, že svému společníkovi působí nepohodlí, a alespoň se posadil. „Ale takhle jsem mezi vás přijít nemohl, to je snad jasné. Rada by mě natošup obvinila ze spolčování s Infernem a kdyby mne odtud jen vypráskali, mohl bych ještě mluvit o štěstí. A v té vaší směšné poloze už taky nevydržím... Co jsem měl dělat? Každopádně díky, že ses mě ujal a dřel se se mnou, o slíbenou odměnu nepřijdeš.“

„Člověče, když ne s Infernem, tak s *ky*m jste se to, ksakru, vlastně spolčil?“

Posel se zasmál. „S bohem, mladíku. S jediným opravdovým bohem, s Klot’Hsanem, který je na rozdíl od Pána Klenby naprosto skutečný... Víš, že existují kraje tak vzdálené, že bys tam ani nejrychlejším vozem za celý život nedojel? Obývají je lidé, kteří jsou skoro jako my, mají své zvláštnosti, ale nikde, opravdu nikde nežijí v jiné poloze, než v jaké jsem teď já. To náš kraj je hříčka přírody a dokud to tak bude, zůstaneme jen hloupými barbary z jeskyní!“

Leal pocítil, jak mu před očima vyskakují rudé mžitky. Najednou nezáleželo na žádném z příkoří, které mu jeho kmen přinesl, nezáleželo na tom, že ho stále odmítali prohlásit dobrým umělcem, že Rada nenápadně vychovává svůj lid k opovržení vším, co on sám miluje, že i jeho nejlepším přátelům v čele s Eyou jsou jeho výtvary pro smích...Tenhle svět, tenhle život měl možná své chyby, ale byl to jeho svět a když bude opravdu třeba, postaví se za něj! Rozhodně přinejmenším proti tomuhle... tomuhle... „Dost! Nebudu tě poslouchat, rouhači! Hned teď půjdu a udám...!“

„Tohle opravdu chceš?“ Posel nezvýšil hlas, vlastně skoro šeptal, Lealovi však ta jediná věta stačila, aby z něj hněv vyprchal. „Nechceš,“ oznámil mu potom cizák stále stejně klidně, musel si být zatraceně jistý vším, co mu vycházelo z úst. „Prostě jen nevěříš. A to ti nemám za zlé.“

„Ten váš... přítel vynálezce... asi taky moc nevěřil, co?“

„Tak nějak,“ kývl Posel. „Když jsem ho přesvědčoval, aby šel do Klot’Hsanova chrámu se mnou, nemohl jsem mu ještě ukázat, co všechno získá. No a potom... potom už bylo pozdě. Unesl ho jeden kmen na severu a odtamtud ho odvedl ten váš.“

„To je mi líto,“ vydechl Leal takřka bezmyšlenkovitě.

„To nemusí. Ale pojď už, najdeme ho a vypadneme.“

Pěšinou mezi válci se pohybovali jen zvolna a tiše, ponurá magie míst, kde se rodil pokrok, zjevně působila i na duši nadlidského Posla. Většina vzdělců na jejich průchod nijak zásadně nereagovala. Ti šťastnější buď spali, natažení na slamnících nahoře u Klenby, anebo zavěšení na vodorovných trámech hloubali nad tím, co jim bylo

uloženo. Ti méně šťastní, ti, jejichž zlepšovatelské vlohy muselo posílit otočení do trýznivé polohy, je nejspíš považovali za dozorce, jenž vede dalšího z nich. Anebo možná za Bezectného na cestě za stěhováním břemen nebo jinou těžkou prací. Dva, tři vynálezci se přece jen rozječeli hrůzou, jejich vyschlá a ztýraná hrdla našťestí nedokázala vyloudit zvuk hlasitější, než jaké vydávali jejich druhové kolem.

„Orynne!“ Poslův výkřik, třebaže nijak hlasitý, zapůsobil na Lealovy uši jako pád kamenné laviny. „Jsi to ty? Řekni něco, ať vím, že jsi v pořádku!“

„To víš, že jsem to já, Akene,“ zaznělo z válce, jenž právě mýjeli, a Leal mohl konečně poznat Poslovo pravé jméno. „Proč jsi sem přišel, kamaráde? Proč jsi sem, pro Pána Klenby, musel přijít...?“

„Krucinál, Orynne, tak se na mě podívej!“ Posel se postavil před mřížová vrata kobky, v níž uvěznil jeho přítele, a předvedl stejné taneční vystoupení, jakým před malou chvílí oblažil Leala, jen snad ještě o něco delší a okázalejší. „Vidiš? A to jsem u Klot’Hsanových vyznavačů pár dní! Tak co, ještě si myslíš, že ti vyprávím báchorky?“

„Nojo,“ zakňučel vynálezce, jako by se užuž chystal vypustit duši. „Já bych si na tohle stejně nezvykl. Nenaučil bych se to...“

„Ale starou belu, to víš, že se to naučíš! Tady Leal, on je taky malíř, se to naučí jakbysmet, tedy jestli půjde s námi. Hele, a víš, co ti povím? Potkal jsem tam i lidi, co umějí cestovat bez pohybu! Jenom lusknou prsty – takhle – a hned se dostanou třeba přes celé Planiny! To já ještě nezvládám, jinak bysme už tady takhle nestáli, ale neboj, zadní vchod rozlousknu za chvíličku, vyklouzneme ven a...“

„Akene, já s tebou nepůjdu.“ Leala při těch slovech poprvé zamrazilo neblahou předtuchou, zatím ještě netušil proč.

„Jak to, sakra, že nepůjdeš?“ přešel Posel do nahněvaného tónu.

„Podívej, mně tady vlastně nic nechybí. Od malička jsem si přál vymýšlet nové věci, a to teď můžu. Vlastně dokonce musím, ale na tom nesejde. Dělán, co mě vždycky bavilo, posouvám svět kupředu a když se slušně chovám, tak mě tu ani...“

„Tomuhle říkáš posouvat svět kupředu, tomuhle? Žít zavřený v kleci jako slug, vymýšlet jim nové způsoby, jak uplést provaz a vytesat prkno a nechat se div ne zabít, když nebudeš dost rychlý? Kamaráde, tam, kam tě vezmu, můžeš spatřit úplně jiné světy a zázraky, o jakých nemá Sklauvea ani páru! Zatím jen na neživých obrázcích, ano, ale jednoho dne... No tak, nenech se přemlouvat jak slečinka! Počkej, postarám se o ten legrační zámek, co máš na dveřích, a...“

„Akene, jděte pryč, oba. Prosím...“

„Půjdem, ale ty s námi.“ Posel, snad pod vlivem svého rozhořčení, nepostřehl varovný tón ve vynálezcových slovech a sklonil se nad západkou. Leal natáhl paži, aby ho uctivě, ale rázně odtáhl stranou, nadechl se...

„Akene, promiň,“ předběhl ho Orynn. „Mrzí mě to...“

„Co tě mrzí?“

„Řekl bych, že asi tohle.“ Ostrý, řezavý hlas za jejich zády naplnil místnost natolik, že i mumlání učených mužů od jedné stěny ke druhé na okamžik zesílilo do vyděšeného crescenda. Leal se ohlédl a v tu

chvíli mu nohy vrostly do měchuřiny právě tak, jak musely ty Poslovy vrůst do Klenby.

Bylo to ještě horší, než čekal. Nestál tu jen pověřenec Rady, jenž před chvílí opustil sál, ale i jeden z členů Rady osobně – staršina Kleuen a spolu s ním i další pověřenec, tentokrát zodpovědný za duchovní zdraví kmene, s trojicí nejvyšších kněží. Svalnatí pohůnci opodál se vedle vši té hroznivé elity zdáli nicotní jako prach a piliny nad jejich hlavami.

„Viděli jsme dost,“ oznámil vcelku zbytečně jeden z duchovních. „Vlastně takřka vše, tuhle váš druh nás poctivě upozornil hned, jak vás zahlédl v chodbě. Musím přiznat, že tak působivá ukázka smrtelného rouhačství a pokusu o krádež živé síly na mne – Pán Klenby mi odpust – vskutku udělala dojem.“

„Akene, já nechtěl, vážně ne!“ zasténal učenec tak srdceryvně, až ho Lealovi navzdory všemu téměř přišlo líto. „Mučili mě! Ty bys to možná vydržel, ale mně žádný Klot-něco nepomáhal! Mučili mě, venku, nad Infernem, hodili mě do vzduchu, několikrát, dokonce mě pověsili na jeřáb! Musel jsem za ten špagát zatáhnout a dát jim znamení, až se tu objevíš, ale vážně jsem to nechtěl! Hele, oni stejně věděli, proč tu jsi, mají zvědy všude, dostali by tě tak jako tak, radil jsem ti dobře, ať odejdeš!“

„Nu, kamarád vám hezky vylíčil všechno, co jsem vám chtěl povědět já,“ zakřenil se Kleuen. „Popravíme vás každého zvlášť, nejdřív rouhače a velezrádce, potom napomahače, kterému s okamžitou platností zabavuji měch. Do klece nad Inferno ale půjdete oba společně. Odved'te je, pohlídám si je do zítřka raději sám.“

Jeden z poskoků sebral z Klenby dlouhý oštěp a dobře mířenou ranou, bez kdovíjakého nadšení, ale také bez zaváhání, probodl měch pod Lealovým nohama. Mladík se zdrceně sesypal do prachu a když ho po drsném skalním povrchu táhli za nohy pryč, ani se nesnažil klást odpor...

X

„Je tu další!“

„Další kdo?“

„Další domorodec bez Pouta přece, ty dutá hlavo.“ Tarun mávl paží k titánskému skalisku zdvihajícímu se z močálovité pláně už jen necelou půlmíli před nimi. Trochu připomínalo australský Ayers Rock nebo Zuma Rock v nigerijském Chappal Waddi, tady ovšem na rozdíl od svých pozemských protějšků žádnou zvláštní turistickou pozornost nepřitáhlo. Na tomhle světě byly podobné a ještě impozantnější útvary jevem stejně běžným jako bažiny a luhy okolo nich. Protkané sítí skalních chodeb a domů, zčásti snad i uměle vytvořených, sloužily jako přirozená sídliště těm, kdo díky Poutu opravdové domy nikdy stavět nemohli.

„Jenom jeden, předpokládám,“ ušklíbla se Noemi. „Neumím si představit, že by místní elita chtěla žít zrovna tady.“

„O místní elitě toho zatím moc nevíme.“

„To opravdu ne. A třeba je na tomhle kusu balvanu něco tak zvláštního, že ho ani velký pionýr Tarun Ritt nedokáže prozkoumat...“

„Hele, aby bylo jasno.“ Tarunovi začínala se závistivou Lambdou pomalu docházet trpělivost. „Prostě máme tuhle osadu po ruce cestou k cíli. A jestli ten cíl pořád ještě nedokážu najít, znamená to, že se nám tu někde uhnízdila moc srovnatelná s poutačskou – anebo ještě větší. Což by tě mělo sakra zajímat, když tě tak znepokojila už Clivova nálada ráno.“

„Neřekla jsem, že mě to nezajímá,“ odsekla Noemi už trochu smířlivěji. „Jestli ale nezaměříš ten jejich tábor, jak to, že jednoho chlapa jsi našel na takovou dálku?“

„Nejspíš mu nezáleží na tom, aby se skryl.“ Tarun pokrčil rameny, pak se zarazil uprostřed pohybu. „Možná si dokonce přeje, aby ho bylo vidět. Honem, takovouhle šanci si nemůžeme dovolit propást!“

To, co se před nimi objevilo, když ze široké a částečně i zpevněné cesty odbočili na podstatně užší a skromnější pěšinu a obešli skalní monolit, ze všeho nejvíc připomínalo primitivní klec a Taruna v první chvíli napadlo, že mají před sebou farmu na nějaká místní hospodářská zvířata. Teprve když se ocitli o něco blíže, došlo mu, že to, co považoval za jejich zvuky, je povyk domorodců mačkajících se u malých, ale o to početnějších průhledů vytesaných do stěny, k níž byla klec jako vlaštovčí hnízdo přilepená. A jakmile dorazili ještě blíže, z klece se vyklubala jen směšná ohrada spletená z proutí, jaké by dlouho neudrželo ani to nejkrotší domácí zvíře. Na několika místech byla dokonce poškozená, zjevně už delší dobu, její význam byl zjevně spíš rituální či psychologický a žádnému praktickému účelu nesloužila.

Právě nyní se v ní pohybovalo okolo půltuctu postav. Většina z nich visela hlavou dolů na svých měchuřinách a pažemi se zlehka vzpínala o kamenitou půdu pod sebou, bez vaků tu byli jen dva muži zhruba uprostřed hloučku. První z nich, sotva odrostlý mladík, se vkleče choulil u země, s ohnutými zády a hlavou skloněnou až na břicho, chvílemi se po čtyřech snažil uprchnout z dosahu svých soukmenovců, chvílemi se jen tiše třásl a zvracel. Ten se s největší pravděpodobností nezřekl měchu dobrovolně a docela jistě nebyl zbaven Pouta – zato ten druhý...

„Tak co, pitomci?! Hezké divadýlko?!“ Starší, už trochu prošedivělý chlapík se procházel exekucním prostranstvím po vlastních nohou a stejně jako poutník, kterého potkali na pláních, ani on s tím zjevně neměl sebemenší problém. Poskakoval, křepčil, mával oběma rukama a občas udělal na pobouřené přihlížející gesto překvapivě podobné pozemskému dlouhému nosu.

„Pověste ho na jeřáb!“ ozvalo se z míst, kde do klece ústil východ z jeskyní. Snad to mělo znít výhrůžně, pod hrozbou však už zazněl zřetelný podtón zděšení a špetka zoufalství.

„Ale prosím! Proč ne?!“ Muž sepal paže nad hlavou a hlasitě se rozesmál. „Sem s ním! Rád vyzkouším tu vaši houpačku, chlapi u nás říkají, že je to docela legrace!“

„Legrace končí!“ štěkl od jeskyně další hlas, o něco ostřejší. „Je spousta jiných způsobů, jak si s tebou poradit, d'áble! Pro začátek – co tady tvůj přítel, dejme tomu? Ten nevypadá, že by se mu houpání zamlouvalo tolik jako tobě! A popravdy se nejspíš taky bude bát trochu víc!“

Tarun přimhouřil oči a zamračil se. Dobrá, vy dva. Netuším, co jste provedli nebo komu se tu nelíbíte, nám ale v tuhle chvíli můžete podstatně ulehčit den. Takže to nebudeme protahovat.

Jeden z katů či pochopů – ničím jiným ti muži být nemohli – zdvihl ze země předmět, který Tarun považoval za stoličku, ačkoli neměl ponětí, k čemu by právě tady stolička mohla sloužit, nasadil si jej přes hlavu a konce nohou připevnil ke zvláštní dřevěné obruči okolo hrudi. Pak se natáhl k nešťastnému mláďenci a teprve v tu chvíli to Převařenci došlo.

No ovšem, chystá se toho chudáka vyzdvihnout do vzduchu, což bude v místních podmínkách nejspíš dost krutá tortura, a i když má svaly mohutnější než leckterý pozemský kulturista, bude k tomu potřebovat obě paže a nebude si mít čím chránit hlavu. V lepším případě by se tak dnes večer cítil jako po hodně rozjetém flámu, v tom horším by mu váha zmítajícího se živého břemena rovnou srazila vaz.

Na mučení už ovšem nedošlo. Svalovec se své oběti stihl sotva dotknout, když se zničehonic odtáhl, jako by od ní schytl elektrickou ránu, a rozkřičel se, jako by to byl on sám, kdo právě podstupuje exekuci. Což byla vlastně pravda, doslova a do písmene.

Jeho druzi mu bez váhání vyrazili na pomoc, snad si mysleli, že ho nějakým způsobem zranil trestanec, vzápětí však neviditelná ruka odplaty dopadla i na ně. Tarun se škodolibě zasmál. Tak, pánové, nejdřív kluastrofobii a všechno, co se jí jen vzdáleně podobá. A až se budete děsit omezení v pohybu natolik, že se odvážete i od těch vašich pitomých balónů, přijde pravá chvíle naservírovat vám vrchovatě všech strachů, které se pojí s vaším Poutem. Zažijete všechno, co jste

připravili pro toho kluka, ve stokrát horší podobě a pokud se vás někdo pokusí zachraňovat, schytá to taky. Užijte si dárek Taruna Ritta, co hrdlo ráčí.

Počkal, až to vzdá i trojice nejvytrvalejších katů, až se přestane všet hlavou dolů na chatrné pletivo, jež pod jejich vahou okamžitě povolovalo, až ulehne na zem a připojí se k ostatním, kteří se už jen odevzdaně povalovali v produktech vlastních tělesných otvorů. Teprve pak se rozběhl ke kleci. Nic dalšího nebylo třeba – poloha jeho hlavy a nohou byla v tuhle chvíli jako identifikační nástroj víc než dostačující.

„To jsou naši!“ rozkřičel se okamžitě starší z odsouzenců. „Leale, to jsou Klot’Hsanovi věrní, věděl jsem, že nás v tom nenechají! Seber se ještě trochu, za chvíli jsme z toho venku!“

„Přesně tak!“ potvrdil Tarun okamžitě. „Tady nám už nikdo neublíží. Můžeme v klidu vypadnout.“

Jako v odpověď na jeho slova se z ústí jeskyně vypotácela dvojice dalších ozbrojenců. Tihle byli ještě urostlejší než jejich zneškodnění kolegové; každý z nich se od země odrážel jen jedinou ze svých paží silnějších než průměrné mužské stehno, zatímco v druhé svírali cosi, co připomínalo křováckou foukačku na šipky. Ovšemže náležitě zvětšenou, tak, aby byla hodna jejich bezpochyby stejně majestátních plic.

Ani mohutné paže, ani výkonné vnitřní orgány jim ovšem nepomohly nadlouho. Nádech, jenž měl být předzvěstí popravy, se změnil v panický řev, šipky namísto v tělech obětí skončily v měchuřinách a ty s úlevným výdechem vypustily svůj obsah přímo

do tváří svých chráněnců. K sténajícím troskám se přidal další pár, kašlající, zamotávající se do obvazů – a když se jeden z těch dvou spíš už jen náhodou zahleděl Tarunovým směrem, Převařence až zamrazilo v zádech. Tolik hrůzy jen z toho, že svět kolem se otočil do správné polohy, čert to vem!

Zvuky nářku a dávení nerušilo už vůbec nic, prostor za okny se během několika okamžiků vylidnil a ani ta hrstka silných povah, jež zůstala, se tváří v tvář tomu všemu neodvažovala vydat hlásku.

„Tak na co čekáte?“ kývl znovu na vězně. „Jdeme!“

Muž se trochu podezíravě zamračil. „Počkat, my nepůjdeme mlhou?“

Sakra, zase ta jejich mlha, člověk by na to pro samé potíže málem zapomněl. „Jsme zobáci, ještě to neumíme.“ Tarun se omluvně zašklebil. „Nebo jste si mysleli, že na takovouhle špinavou práci vyrazí nějaký mistr?“

Zdálo se, že to vězně pro tuhle chvíli uspokojilo. „Ale co tady Leal?“ kývl ke skrčenému mladíkovi. „Pomáhal mi, jak mohl, nemůžeme ho tady nechat!“

„Taky že nenecháme... Doktore, vem támhletomu mizerovi tu píku, nebo co to má. Vypadá dost pevná, tady mladý kamarád se na ni může zavěsit a ponese ho.“

Oscar jen tiše přikývl, těžko říct, jestli zeleň jeho tváře mělo na svědomí jen záměrné přizpůsobení domorodým barvám. Noemi, skrytá za holoprojekci trochu obtloustlé matrony v kožené tunice, všechno jen s úsměvem pozorovala. I když... kdopak teď mohl říct, jestli se doopravdy směje?

„Rád vás vystřídám, stačí říct, je to ještě kus cesty.“ Zatímco Leala, zavěšeného za nohy k píce, zdvíhali ze země jako ulovené zvíře, jeho druh se před nimi servilně klaněl, podobný pohádkovému džinovi. „Ani nevím, jak vám poděkovat. Už jsem přestával doufat, že ještě dorazíte, viděl jsem se přibodnutý pro výstrahu ke skále a... Je mi to vážně líto, kamarádi, že jsem to takhle zpackal, ale...“

„To nic, to je v pořádku. Kamarádi drží při sobě, ne?“ usmál se Tarun. „Aspoň doufám,“ dodal si pak tiše pro sebe...

X

„...a vždycky jsem jí říkal, hele, kdybysme říjili častěji než několikrát do roka, měl bych daleko víc inspirace, mnohem víc tvůrčí energie.“ Leal zašermoval pažemi tak, až málem sklouzl z tyče, na níž ho Oscar s Tarunem bez nejmenších stop únavy už půldruhé hodiny nesli. „Ten váš Klot’Hsan, ehm, když zvládne takové zázraky... nemohl by nás nějak změnit, abysme... abysme třeba každý den mohli...?“

„Jako že... že bys každý den říjil?“ Ležící Posel, až do téhle chvíle působící nejnaveněji ze všech, třebaže krácel úplně nalehko, ožil a rozesmál se, jako by zaslechl hodně dobrý vtip. Několik metrů vlevo se z mokřadu vzneslo hejno zablácených létajících tvorů, poplašených jeho ryčivým veselím. „Chlapče, chlapče, tobě docela přeskočilo! Kdo by o takovou nechutnost stál? To je jako kdyby ses ptal, jestli ti Klot’Hsan dovolí se pětkrát denně pozvracet a nadělat si do kalhot!“

„Nojo.“ Mladý muž zavěšený hlavou dolů na píce viditelně posmutněl. „Ona by se mnou Eya stejně asi nešla. Vidí to úplně stejně jako ty...“

„*Každý* to vidí jako já. Leda šílenec by...“

„No, čert vem Eyu, ta už mi stejně k ničemu nebude. Ale přece jen, nemáte tam u vás nějakou... nějakou...“

„Nějakou co? Bláznivou kajícnici, co si libuje v utrpení?“

„Myslel jsem třeba umělkyni jako já...“

Posel jen zavrtěl hlavou. „Umělkyni hledající inspiraci v něčem, čeho se všichni štítí? Hochu, na to je asi i Klot’Hsan moc malý bůh...“

Noemi kráčela až úplně vzadu, za zády všech ostatních, chvílemi sledovala, jak se Oscar s Tarunem uculují, a hned se zase nořila do myšlenek. Vždycky jsem toužila po přátelství Poutačů, vždycky jsem tušila, že mají s námi Lambdami mnoho společného. Že stejně jako my milují kouzlo hracích desek, po nichž se dají posouvat celé národy – nebo v jejich případě i celé světy, celé civilizace. Vždycky jsem tušila, že my i oni trpíme vášní pro stejné hry – ale teprve když jsem se dozvěděla, jakým Poutem obdařili naši Zemi, došlo mi, kolik mají naše zábavy doopravdy společného.

Pozemšťané si až příliš zvykli na to, že pářit se pro potěšení je něco zcela samozřejmého. Šžili se s tím natolik, že je ani nenapadlo přemýšlet, zda to cizí rasy nemají zařízené jinak. Jejich přesvědčení, že jsou jedinou civilizací bez Pouta, není nic než namyšlenost hlupáků, úplně stejná jako jejich víra ve svobodnou vůli tváří v tvář pozemským manipulátorům. Nepřipouštějí si, že všechno, co podnikají a nač myslí, souvisí tak či onak s pářením – a pokud si to

snad připouštějí, nikdy by je nenapadlo, že je na tom něco v nepořádku. Lambdy jejich skrytých pohnutek obratně využívají, samy ovšem netuší, že jsou jen dalším pimprletem v loutkovém divadle někoho ještě mocnějšího.

Nikdy nezatoužily hledat Poutače. Poznat je. A především poznávat stále nové a nové možnosti, jak si hrát s národy a se světy, poznat to obrovské panoptikum, v němž už žádná emoce, žádná hodnota, žádný postoj ani názor nemohou být obecně platným axiomem. I Lambdy udělaly tu chybu, že se považují za dokonale svobodné a nezávislé – a tím si odřízly cestu k tomu, co by je mohlo doopravdy osvobodit.

Divoká lesnatá krajina plynula okolo Noemi stejně tiše a nezúčastněně jako oblaka po nebi a víc pozornosti jí Lambda ani nevěnovala – takže ani sama nepostřehla, kdy se před nimi objevilo to podivné městečko. Zaslechla jen Tarunovo zaražené vydechnutí "Tak to je teda nářez" – a tentokrát mu chtě nechtě musela dát za pravdu.

Samotná osada se nijak nevymykala z rámce toho, co mohli Sklauveané se svými znalostmi vybudovat, kdyby dokázali setrvat a žít v normální poloze. Přízemní sruby z nahrubo tesaných klád, doškové a šindelové střechy, zahrádky plné nevzhledných, pravděpodobně užitkových rostlin, sem tam nějaký strom a mezi tím vším udupané hlinité cesty. Pozoruhodné bylo jen to, jak všechny stavby stály úhledně seřazené v soustředných kruzích – a především pak budova stojící v samém středu těch kruhů.

Budova, kterou docela jistě nepostavili domorodci.

Hladká válcovitá věž musela mít na výšku hodně přes třicet metrů, pokud to tedy vůbec byla věž a ne pouhý obelisk bez vnitřních prostor. Obelisk – anebo dost možná vesmírná loď.

Na povrchu té věci nespátřila Noemi ani jediné okno, dveře, výčnělek či jakýkoli ozdobný prvek – pokud tedy za ozdobu nepovažovala chuchvalce skvrn ve všech možných odstínech zeleně, přelévající se sem a tam po celém jejím povrchu jako dým v pokusné baňce nějakého obřího alchymisty. Obláček zeleného dýmu či mlhy se přelával i nad samotným vrcholem objektu, ve srovnání s divokým rejem na plášti pod ním však byl jen jiskřičkou nad plameny táboráku.

„Páni, takže sis to nevymyslel, tam na tom obraze!“ Leal na píce hvízdal údivem, ten výjev určitě neztrácel na působivosti ani z jeho pohledu. „Tak tady žije ten váš Klot’Hsan?“

„Klot’Hsan je všudypřítomný, copak vás to neučí i o Pánu Klenby?“ Poslův hlas zněl trochu dotčeně. „Ale ano, to, co vidíš, je jeho chrám. Tam s námi hovoří, tam nám předává svou moudrost. A tam se taky naučíš žít tak, jak žijeme my.“

Cesta mezi domky proběhla v klidu a bez potíží, obyvatelé si hleděli své práce na políčkách a ve světnicích a pozornost nebudil ani visící Leal – na nové usedlíky, kteří ještě nedokázali stát nohama na zemi a hlavou k nebi, si tu jistě dávno zvykli. Noemi zaplavila až nečekaná úleva při pohledu na ten docela obyčejný venkovský život, po šílených výjevech u skalního sídliště to tady byl hotový balzám na nervy.

Dokud jí pohled znovu neulpěl na gigantickém válci. Na jediném prvku, který sem nepatřil, a přitom, což bylo nejděsivější, vlastně on jediný tuhle idylku umožnil.

Dokázal odstranit Pouto, což bylo něco, s čím si neporadily ani všechny chytré mozky Země, nejvyspělejší a také nejnamyšlenější planety ve známé části galaxie. Jen Poutači samotní a jejich technologie byli něčeho takového schopni, jenže tohle monstrum Poutačům docela jistě nepatřilo. Nemělo tu přátelskou, přívětivou auru, jakou na ni po navázání přátelství s Clivem vyzařovaly všechny poutačské předměty, i ty nejmenší a nejnícotnější. Právě naopak – když hleděla na zaoblenou stěnu pokrytou zeleným rejem, jež se před ní zdvíhala stále výš a výš, jak se blížili ke středu osady, celé tělo se jí stahovalo mrazem jako za nejkrutějších zimních dnů, kdy ani nejteplejší kabát nedokáže zahřát. Tohle nebyla podaná ruka, ale zařatá pěst namířená nejen proti nim, ale i proti Poutačům samotným – a Lambda snad poprvé v životě pocítila o své mocné vzory strach.

Když se přiblížili až téměř na dosah cíle, stalo se ještě něco dalšího. Oblak mlhy nad Klot'Hsanovým chrámem, dosud udržující odstín jarního listí, začal tmavnout. Nejdřív byla přesvědčená, že se jí to zdá, změna barvy však postupovala rychle a než došli ke vchodu – nebo k místu, kde by snad vchod měl být, pokud nějaký existoval – vznášelo se už nad válcem něco, co ze všeho nejvíc připomínalo černé bouřkové mračno. V tu chvíli definitivně pochopila, že se neobává nadarmo.

„Akene, chlape, tak ses vrátil! To jsem rád, že tě vidím!“ Rozradostněný hlas kohosi z Poslových přátel jí aspoň trochu pročistil

hlavu, dost na to, aby se mohla podívat, kam vlastně dorazili. Ne, žádné viditelné dveře nezahlédla, ale soudě podle hloučku tísnicího se na jediném místě u stěny tu něco jako vchod do chrámu být muselo.

„To já taky, Riasi,“ odpověděl Posel. „Bylo to o fous a už jsme se neviděli.“

„Nestraš... Tak tohle je ten tvůj kamarád, cos pro něj šel nasazovat krk?“

„Ale kdepak, o tom bahennám krugovi mi ani nemluv! Ten u mě skončil, zrádce prašivá, ať si tam v té díře shnije!“ Posel se otočil a kývl k tyči. „Tohle je Leal. Prošel to celé se mnou, a navíc je to malíř jako já – a tunýlkáři ho nechtějí, takže asi bude dobrý. Aspoň kvůli němu jsem tam nešel nadarmo.“

„No, kněží dorazí hned, postarají se o něj. A tihle tři jsou odkud?“

„Jak, odkud?“ Posel udiveně zamrkal. „Chodí po nohou a přišli mě zachránit, odkud by měli jako být?“

Rias si podezíravě přeměřil nejdřív Oscara s Tarunem, pak i ji a Lambdě znovu zatrnulo. „Nevím nic o tom, že by za tebou někoho posílali. A ještě k tomu někoho, kdo neovládá mlhu...“

„Jsme tu noví, příteli,“ zaculil se Tarun. „Ještě jsme se ani nezabydleli a chceme se dobře uvést. Tak jsme vyrazili Akenovi na pomoc. Sami.“ Soudě podle toho, že Riasova tvář se uvolnila a námitky ustaly, nejspíš použil i něco málo ze svých převařeneckých dovedností.

Na okamžik se zdálo, že situace je pod kontrolou – jen na okamžik, pak se konečně rozestoupil předpokládaný vchod do chrámu.

Vlastně se nerozestoupil – jedna z pohyblivých skvrn, odpovídající přibližně rozměrům lidského těla, přestala zběsile kmitat sem a tam, chvíli jen tak strnule stála na místě a nakonec se začala rozplývat i s hmotou, již přikrývala. Těžko říct, zda zelená kaňka prostě doputovala tam, kde měl chrám dveře, anebo zda by otvor vznikl kdekoli, kde by se zastavila – na tom už ale koneckonců nezáleželo.

Z nitra válce pomalým, důstojným krokem vykráčel muž v overalu stejné kropenatě zelené barvy, jakou mělo celé těleso. Podle vzhledu Sklauvean, pokud se tedy stejně jako ona nemaskoval holoprojekcí či jiným důmyslným klamem – jenže kdyby to byl cizák toužící se vydávat za místního, proč by zcela nepokrytě nosil oděv z umělého vlákna, jaký by na téhle opičí planetě nevyrobily ani nejvyspělejší kmeny? Musel to být domorodý služebník téhle věci, ať už se vzala odkudkoli a zamýšlela cokoli. Snad ji prostě jen objevil jako první – anebo ona jeho.

Kněz – Noemi nemohl uniknout jeho nepříliš přívětivý výraz – přistoupil nejprve k tyči s Lealem, chvíli si mladíka prohlížel pohledem zmije chystající se vrhnout na myš, a nakonec přikývl. „On je v pořádku,“ zadrnčel. „Ať vstoupí do chrámu, Klot’Hsanova moc mu požehná. Takže je to někdo z vás...“

Jako dalšímu se věnoval Oscarovi, ten se roztrásl během několika vteřin, což Noemi zase až tak nepřekvapilo. Jenže pak se zaměřil na Taruna, který mu pozornost lhostejně oplatil – a když vzápětí zbledl, zatímco zelenooděvec před ním nehnul ani brvou, bylo už Lambdě jasné, že jde opravdu do tuhého.

„Aha, tak vy tři. Ty, ty a ty.“ Neochvějně zabodl ukazovák do každého z nich jako římský otrokář vybírající oběti k decimování. „Nejste vítáni. Musíte odejít.“

Hlouchek kolem strnul v napjatém tichu, všechny oči teď visely na knězi. I on sám nejspíš vycítil, že se od něj očekává alespoň několik slov na vysvětlenou, a tak dodal: „Sloužíte jinému bohu. Klot’Hsan k němu nechová zášť, nemůže vás však uvítat ve svém náručí. Odejděte, prosím.“

„Velebnosti, ehm... Tihle tři nám pomohli z mučidel.“ Posel se nepřilíš obratně pokoušel spojit v hlase servilitu s rázností. „Měl byste vidět, jak s těmi neřády zatočili! Nebýt jich, už tu nejsme, ani ve snu by mě nenapadlo, že jste je neposlali přímo vy sami!“

„Neudělali to z lásky k vám, synu,“ usadil ho kněz rezolutně. „Prostě využili příležitosti, jak se k nám vetřít. To, co skutečně chtějí, je, aby...“

„Ano, přicházíme ve jménu cizího božstva, otče.“ Skočit zelenooděnci do řeči nejspíš nebylo příliš taktické, Noemi však cítila, že v tuhle chvíli už není co ztratit. „Božstva stejně mocného jako Klot’Hsan – vidíte, že i my jsme se naučili pohybovat vaším způsobem, že? Náš pán hledí ke Klot’Hsanovi s nesmírnou úctou a vážností, proto posílá nás, abychom před ním poklekli a předali mu pozdrav a žádost o přátelství. Nejsme tu z nouze, nepřicházíme žebrotou o pomoc a záchranu, nepotřebujeme nic, navštívili jsme vás jen z čiré náklonnosti k vašemu nejvyššímu. Proč bychom si neměli zasloužit nepatrný střípek jeho času a pozornosti?“